

васъ и тѣхъ? туй не быхте дързали да го кажете. Робътъ, слугата и господарътъ произлизат отъ единъ баща, и богочетвъ, като гы създадохъ тъй различно въ качествата, не сѫ искали да бѫдѫтъ юдинъ повече нѣщо прѣдъ тѣхнитъ очи, отколкото другытъ. Робътъ трѣбва да ся разпознава чрѣзъ своѧтъ привръзаностъ къмъ господара си, чрѣзъ своѧтъ вѣрностъ и любовъ за работѣ, а и господаритъ трѣбва чрѣзъ сладостътъ и милосърдието си да услаждава горчивото качество на роба. — Вый опытахте и двѣтъ качества, рѣче сѫдията на господаритъ, които бѣхъ станали роби; туй нека ви послужи за урокъ когато ся завърнете въ Атина, и никога не употреблявайте слугытъ инакъ, освенъ както и вуй желаете да вы употребляватъ тѣ въ растояниe на врѣмето, което прѣсъдехте тука.“ Сѫдията сетиѣ, като ся обръна камъ робиетъ, които бѣхъ станали господари, имъ каза: „Законътъ ви допушта да повърнете свободътъ на вашътъ роби, но вы не присилва на туй. Вый можете да гы държите тука до катъ ся живи; можете да гы проводите назадъ въ Атина; можете, ако обычите, да ся завърнете и вуй съ тѣхъ. Сички онѣзи, които искатъ да повърнатъ свободътъ на тѣхнитъ напрѣши господари нека дойдать да подпишатъ имената си възъ тази книга.“ Сѫдията ся надѣваше че Мира ще бѫде първата, която ще повърне свободътъ на господаркѣтъ си; но тя си стоеше намѣсто тѣй, както и юдна друга жена и юдинъ момъкъ, който имаше най-хубавътъ физиономиѣ на свѣта. Попытахъ тази женѣ за коиъ причини не повърщаше свободътъ на господаркѣтъ си, която бѣше юдна добръ бабичка. „За туй, отговори тя, защото съмъ ѝ робувала двадесетъ години и праведно ѝ и азъ tolко